

καί μία τέρψις διὰ τοὺς γύρω κύκλους ἐν οἷς συμφύρεται. Περιέργως δέ, ὅλαι του αἱ ὁμιλίας εἶνε κατὰ πάντα εὐάρμοστοι πρὸς τὴν ἀμφίεσιν αὐτοῦ, ἐν πλήρει ἀναλογία πρὸς τε τὸ ἄνευ στέμματος ἐξηλωμένον του πηλίκιον καὶ τὸν μέγαν του μανδύαν τὸν διάτρητον. Πᾶσαι σχεδὸν εἰς στρατιωτικὰ ἀνάγονται καὶ τὸν στρατὸν ἔχουν ὡς θέμα των. Ἀλλὰ τοῦτο ἐλάχιστα φαίνεται ἐκπλήττον τοὺς ὁμιλητάς του. Ὁ Γιάννης εἶνε ἀβλαβὲς τρελλός, ἀστείος ἀνόητος, εἰς ἐκ τῶν γελοίων ἐκείνων δυστυχῶν, — διότι καὶ ἡ δυστυχία αὐτή, ὡς σκληρὰ Βίμαρμένη, εἶνε συχνάκις γελοία, — οὗς ἄγνωστος καὶ παράδοξος μῦθα ἐκλέγει τυφλῶς συνήθως ὡς θύματα ἀδήλου, ἀλλοκότου καὶ ἀνεξιχνίαστου ἰδιοτροπίας. Ἀλλ' ὁ Γιάννης ἔχει ἱστορίαν, γνωστοτάτην παρὰ τῷ ὅλῳ τῆς πρωτευούσης, ἐφ' ᾧ οὔτε ἡ ἀμφίεσις αὐτοῦ οὔτε οἱ λόγοι του ἐκπλήττουν, μὴ στερούμενοι κ' ἐνδιαφέροντος. Ἡ τρέλλα αὐτοῦ θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς *στρατιωτικὴ μαρία*. Πρωτότυπον βεβαίως εἶδος τρέλλας, ὅπερ ἰδοὺ πῶς τῷ ἐπῆλθεν. Ἦτο ἐπίστρατος, ἐκ τῶν ἐν ἀλογίστῳ καὶ πυρετῷ σπουδῇ συνεγερθέντων ἐκείνων ἀγυμνάστων καὶ ἀκαταρτίστων κατὰ τὰς πρὸ τριετίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ περιπλοκάς, ὅπως ἀποτελέσωσι τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν ὅστις ἐπ' εὐκαιρίᾳ αὐτῶν ἔμελλε νὰ εἰσελάσῃ εἰς τὴν χερσίνησον τοῦ Αἴμου, διεκδικῶν τὰ καταπατούμενα δικαιώματα τῆς φυλῆς, ἃν ὁ ἐπάρατος ἀποκλεισμός δὲν τοῦ ἐδέσμευε τὰς χεῖρας. Τίς οἶδεν ἀπὸ ποίου ἡσυχίου χωρίου τὴν γαλήνην εἶχεν ἀποσπασθῇ βιζίως ὁ πτωχὸς καὶ μὲ τ' ἀγροτικά του τὰ φορέματα, ξυρισθεὶς μόνον ἴσως καὶ μ' ἐν πηλίκιον ὅπερ τοῦ ἐκάθισαν καὶ κανένα μανδύαν ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐστάλη μετὰ τῶν ἄλλων, ἀφοῦ διτλήθη θριαμβευτικῶς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, εἰς Θεσσαλίαν. Ἐκεῖ ἔμεινε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐπιστρατείας καὶ τοῦ ἀποκλεισμοῦ, κυλιόμενος σὰρξ ἀδρανὴς εἰς στρατῶνας καὶ εἰς γυμνάσια, πορείας καὶ καπηλείας, φυλακὰς καὶ θεραπευτήρια, ἀνήκων μὲν εἰς τὸ ὄγδρον σύνταγμα, ἀλλ' ἀπεσπασμένος εἰς τὴν Λάρισαν. Αἰφνης, ἐπισυμβαίνουν αἱ ἀπροσδόκητοι συγκρούσεις παρὰ τὰ σύνορα καὶ διαμιᾶς ἀποστέλλεται μετ' ἄλλων εἰς τὸ σῶμά του. Αἱ ἐπικουραὶ ἀναχωροῦσι διὰ νυκτὸς καὶ φθάνουν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ἐκεῖ δὲ διατάσσεται νὰ μεταβῇ μετὰ τοῦ λόχου του ἐπὶ τοῦ πεδίου. Ἀλλὰ, μόλις προσήγγισεν ἐπὶ τοῦ τόπου τῶν συγκρούσεων, μόλις ἐτοποθετήθη ἐπὶ τῆς γραμμῆς, καθ' ἣν ῥαγδαῖον ἐλύσσα ἤδη προπολλοῦ τὸ πῦρ, καὶ εἶδε τῶν πυροβόλων τὰς ἀστραπάς, καὶ τοῦ ποδοβολητοῦ τῶν ἵππων ἐνωτίσθη, καὶ τῶν κανονίων τὸν βρόντον ἤκουσε, ποῖος ἤξευρε πῶς τάχα παρέστη εἰς τὸ ἀπλοῦν πνεύ-

μά του ἡ ἀήθης τοῦ πολέμου καὶ ἀγρία ἐν τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς εἰκῶν, καὶ ὑπὸ τοιούτου, ὡς πρὸ κεφαλῆς Μεδούσης ἦν ν' ἀντίκρυσεν ἐξαίφνης, ἀνικητοῦ καὶ ἐξάλλου δέους κατελήφθη ὁ ταλαίπυρος, ὥστ' ἔρριψε καὶ ὄπλον καὶ μανδύαν παρεὺθς κ' ἐτράπη, διὰ τῶν ὁρέων, τῶν ἀγρῶν, δρομαῖος, ἀνά κράτος, εἰς φυγὴν. Ἐκτοτε δέ, ὀριστικῶς, ὀριστικῶς τὰ ἔχασε κ' ἐπὶ τοῦ σκοτισθέντος πνεύματος αὐτοῦ ἐπὶ ζωῆς ἀπέμεινε ἡ σκέπη ἣν μίαν φορὰν ἐπέρριψεν ὁ φόβος. Ἀλλὰ, κατ' ἀνεξήγητον παλινδρόμησιν τῶν διαταραχθεῖσων αὐτοῦ φρενῶν, ἀντὶ ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης τὴν ἀπαισίαν αἰσθήσιν ν' ἀποκομίσῃ ἰσοθίαν καὶ φρίκην νὰ τῷ προξενῇ καὶ μόνον τοῦ στρατοῦ τὸ ὄνομα, ὡς νὰ ἐντρέπεται ἀπεναντίας ἴσως ἑαυτὸν καὶ τὴν αἰσχρὰν του πράξιν νῦν, ἐκ τῶν ὑστέρων, διαψεύδων, αἰετοτε πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ στρατοῦ νὰ ἀναστρέφεται ἀρέσκειται, καὶ περὶ στρατιωτικῶν νὰ ὁμιλῇ, κ' ἐπιζητεῖ νὰ περιβάλλεται φορέματα τοιαῦτα ἅτινα καὶ κατορθώνει νὰ δανείζεται ἐξ ἐλεημοσύνης παρὰ στρατιωτῶν, καὶ ἐπιμόνως κομπορημονεῖ ὅτι εἰς τὸν στρατὸν ἀνήκει καὶ αὐτός καὶ ἐπολέμησε κατὰ τὰς συμπλοκάς, ἀδιακόπως περὶ ἐκείνων διατρίβων καὶ ὡς προσπαθῶν νὰ πείσῃ τοὺς τε ἄλλους καὶ ὁ ἴδιος πεισθῇ ὅτι τῇ ἀληθείᾳ, καί, τῶνόντι ἔλαβε μέρος εἰς αὐτάς. Σχεδὸν κάθε βράδυ, ἕως πρότινος καιροῦ, θὰ ἠδύνασθε νὰ τὸν συναντήσῃ ἐπὶ μῆνας, τακτικά, παντοῦ ὅπου συνάζονται οἱ σπαθοφόροι, περὶ τὰ ὕψη τῆς Δεξαμενῆς, εἰς τὴν πλατεῖαν αὐτήν, παρὰ τὰ παραπήγματα, ὅμοιον πάντοτε, μὲ τὰς αὐτάς κινήσεις καὶ τὰς αὐτάς ὁμιλίας καὶ τὰ αὐτὰ ἐνδύματα. Καὶ θὰ τὸν ἤκουατ' ἀγορεύοντα, ἐπὶ ὥρας τῆς νυκτὸς μακράς, καὶ διηγούμενον τὰ φανταστικά του κατορθώματα, καὶ ἐκτυλίσσοντα τοὺς ὑποθετικούς τίτλους ἐφ' ὧν στηρίζει τὰς πρὸς τὸν στρατὸν σχέσεις του, καὶ ὠρυόμενον πενθίμως ἐν τῇ σιγῇ περὶ ἀγώνων καὶ μαχῶν...

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΙΣΠΑΝΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Παλλοὶ λογαριασμοί, καινούρια μαλλώματα.
Ποῦ 'πᾶς, πόνης; Ἐκεῖ ποῦ συνείθισα.
Μεγάλα πηδήματα, μεγάλα γκρεμίσματα.
Τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ λόγο, καὶ τὸ βόιδι ἀπὸ τὰ κέρατα (πιάνουν).
Ἀναπαυμένα νιάτα, βασανισμένα γεράματα.
Ἡ ἀγάπη, ὁ πόνος καὶ τὰ πλούτη δὲν χρῶνται.
Γληγορώτερα πιάνεται ὁ ψεύτης παρὰ ὁ κουτσός.
Τᾶρματα καὶ τὰ χρήματα θέλουν 'πιδέξια χέρια.
Φίλος πολλῶν, κανενὸς φίλος.
Τὴν τιμὴ μου ἔχασα τὴν ἡμέρα ποῦ εἶπα κακοὺς λόγους καὶ ἄκουστα χειρότερους.